DZIENNIK URZĘDOWY

MINISTERSTWA SKARBU

Warszawa, dnia 30 listopada 1946 r.

Nr 23

TREŚĆ DZIAŁU URZĘDOWEGO:

244

DEKRET

z dnia 17 października 1946 r.

o zniesieniu specjalnych sądów karnych.

Na podstawie ustawy z dnia 3 stycznia 1945 r. o trybie wydawania dekretów z mocą ustawy (Dz. U. R. P. Nr 1, poz. 1) — Rada Ministrów postanawia, a Prezydium Krajowej Rady Narodowej zatwierdza, co następuje:

Art. 1. Znosi się specjalne sądy karne wprowadzone dekretem z dnia 12 września 1944 r. o specjalnych sądach karnych dla spraw zbrodniarzy faszystowsko-hitlerowskich (Dz. U. R. P. Nr 4, poz. 21).

Art. 2. 1. Dla spraw i czynności, w których według dotychczasowych przepisów właściwy był specjalny sąd karny lub prokurator specjalnego sądu karnego, właściwym staje się sąd okręgowy w składzie, określonym w dekrecie z dnia 13 czerwca 1946 r. o przestępstwach szczególnie niebezpiecznych w okresie odbudowy Państwa (Dz. U. R. P. Nr 30, poz. 192), lub prokurator sądu okręgowego.

2. W sprawach o przestępstwa, dotychczas rozpoznawane przez specjalne sądy karne, stosuje się przepisy o postępowaniu określone w rozdziale V dekretu o przestępstwach szczególnie niebezpiecznych w okresie odbudowy Państwa z następującymi uzupełnieniami:

1) Nieujęcie sprawcy nie stanowi przeszkody do wszczęcia i dalszego prowadzenia postępowania z tym, że:

a) udział obrońcy w toku całego postępowania sądowego jest konieczny,

b) obrońcy służą prawa strony,

c) prawo wyboru obrońcy służy oskarżonemu oraz jego ojcu, matce, opiekunowi, małżonkowi, dzieciom i rodzeństwu,

d) jeżeli nie ma obrońcy z wyboru, należy wyznaczyć obrońcę z urzędu,

e) wznowienie postępowania zakończonego wyrokiem prawomocnym może nastąpić na korzyść oskarżonego również w przypadku przytoczenia takich nowych faktów lub dowodów nieznanych przedtem sądowi, które bądź same, bądź w związku z innymi stwierdzają okoliczności według ustawy wyłączające lub zmniejszające przestępczość albo karalność czynu,

f) sąd ogłasza o wszczęciu postępowania sądowego w czasopiśmie według swego wyboru; sąd może również zarządzić ogłoszenie w gminie ostatniego miejsca zamieszkania lub pobytu oskarżonego; rozprawa nie może odbyć się wcześniej niż po upływie 60 dni po dniu ogłoszenia w czasopiśmie; przepisu tego nie stosuje się, jeżeli oskarżony uchylił się od sądu po otrzymaniu odpisu aktu oskarżenia.

2) Jeżeli po dokonaniu przestępstwa sprawca zapadł na chorobę psychiczną lub zmarł, sąd może tytułem środka zabezpieczającego orzec przepadek całego lub części jego majątku; w razie śmierci przepadkowi ulega majątek, który należał do sprawcy w chwili zgonu.

3) Postanowienia sądu o zabezpieczeniu grożącego przepadku oraz orzeczenia sądu o przepadku majątku wykonują na zarządzenie prokuratora urzędy likwidacyjne, wprowadzone dekretem z dnia 8 marca 1946 r. o majątkach opuszczonych i poniemieckich (Dz. U. R. P. Nr 13, poz. 87).

Art. 3. Przepisy art. 2 stosuje się do spraw wszczętych przed dniem wejścia w życie niniejszego dekretu z zastrzeżeniami wskazanymi w art. 4 i 5.

Art. 4. 1. Sprawy, w których przed wejściem w życie niniejszego dekretu rozpoczęto w specjalnym sądzie karnym rozprawę główną, toczą się w tym sądzie według przepisów dotychczasowych.

2. W tych przypadkach prokurator Najwyższego Trybunału Narodowego może w ciągu 2 miesięcy od dnia ogłoszenia wyroku specjalnego sądu karnego wnieść kasację bezpośrednio do Sądu Najwyższego na zasadach przewidzianych w dekrecie o przestępstwach szczególnie niebezpiecznych w okresie odbudowy Państwa.

3. W razie odroczenia rozprawy, uchylenia lub unieważnienia wyroku lub wznowienia postępowania dalsze postępowanie odbywa się z zachowaniem przepisu art. 2.

Art. 5. W przypadkach, w których dalsze postępowanie toczy się w sądzie okręgowym, sprawę przekazuje się prokuratorowi właściwego sądu okręgowego.

Art. 6. 1. Uchyla się przepis art. 6 § 2 dekretu z dnia 28 czerwca 1946 r. o odpowiedzialności kar-

nej za odstępstwo od narodowości w czasie wojny 1939 — 1945 r. (Dz. U. R. P. Nr 41, poz. 237).

2. Przepisy niniejszego dekretu nie naruszają w niczym pozostałych przepisów dekretu określonego w ust. 1 z tym, że ilekroć w dekrecie tym powołany jest specjalny sąd karny lub prokurator specjalnego sądu karnego, właściwym staje się sąd okręgowy w składzie określonym w art. 2 niniejszego dekretu lub prokurator sądu okręgowego.

Art. 7. Wykonanie niniejszego dekretu porucza się Prezesowi Rady Ministrów oraz Ministrom: Sprawiedliwości, Bezpieczeństwa Publicznego i Skarbu.

Art. 8. 1. Dekret niniejszy wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

2. Równocześnie tracą moc obowiązującą:

a) dekret z dnia 12 września 1944 r. o specjalnych sądach karnych dla spraw zbrodniarzy faszystowsko-hitlerowskich (Dz. U. R. P. Nr 4, poz. 21),

b) dekret z dnia 4 listopada 1944 r. o środkach zabezpieczających w stosunku do zdrajców Narodu (Dz. U. R. P. Nr 11, poz. 54),

c) ustawa z dnia 6 maja 1945 r. o wyłączeniu ze społeczeństwa polskiego wrogich elementów (Dz. U. R. P. Nr 17, poz. 96) wraz z późniejszymi zmianami (Dz. U. R. P. z 1945 r. Nr 34, poz. 203 i Nr 55, poz. 307 oraz z 1946 r. Nr 11, poz. 73).

Prezydent Krajowej Rady Narodowej:

Bolesław Bierut

Prezes Rady Ministrów:

Edward Osóbka-Morawski

Minister Sprawiedliwości:

Henryk Świątkowski

Minister Bezpieczeństwa Publicznego:

Stanisław Radkiewicz

w/z Minister Skarbu:

Leon Kurowski

(Przedruk z Dz. U. R. P. z dnia 17 listopada 1946 r. Nr 59, poz. 324).

245

DEKRET

z dnia 31 października 1946 r.

o dodatku naukowym do uposażenia

Na podstawie ustawy z dnia 3 stycznia 1945 r. o trybie wydawania dekretów z mocą ustawy (Dz. U. R. P. Nr 1, poz. 1) — Rada Ministrów postanawia, a Prezydium Krajowej Rady Narodowej zatwierdza, co następuje:

Art. 1. 1. Ustanawia się dodatek naukowy do uposażenia:

a) nauczycieli akademickich oraz pomocniczych sił naukowych państwowych szkół akademickich,

b) nauczycieli państwowych szkół wyższych nieakademickich,

c) pracowników naukowych państwowych bibliotek, archiwów, muzeów, instytutów badawczych, zakładów naukowych oraz zatrudnionych w innych instytucjach i urzędach państwowych.

2. Minister Oświaty w porozumieniu z Ministrem Skarbu i właściwymi ministrami orzeka, którzy spośród pracowników instytucji wymienionych w ust. 1 pkt. c) są pracownikami naukowymi.

Art. 2. 1. Dodatek naukowy oblicza się od uposażenia zasadniczego i wynosi:

a) 300% dla profesorów zwyczajnych, nadzwyczajnych, kontraktowych, zastępców profesorów, etatowych docentów szkół akademickich, kierowników zakładów naukowo-badawczych, kierowników samodzielnych działów takich zakładów, kwalifikowanych nauczycieli szkół wyższych nieakademickich, jak również dla tych spośród pomocniczych sił naukowych szkół akademickich i zakładów naukowo-ba-

dawczych oraz pracowników bibliotek, archiwów i muzeów państwowych, którzy posiadają tytuł docenta;

b) 250% dla pomocniczych sił naukowych państwowych szkół wyższych oraz pracowników naukowych bibliotek, archiwów, muzeów, instytów badawczych i zakładów naukowych, którzy posiadają co najmniej niższy stopień naukowy;

c) 150% dla pozostałych uprawnionych do otrzymania dodatku naukowego w myśl art. 1 i nie wymienionych w pkt a) i b).

2. W razie kumulacji dwóch stanowisk, do których przywiązany jest dodatek naukowy wyższy, aniżeli 150% uposażenia zasadniczego, pracownik może pobierać tylko na jednym z tych stanowisk dodatek naukowy wyższy aniżeli 150%, a mianowicie na tym, które jest jego głównym zajęciem. W przypadku, gdy żadnego z tych zajęć nie można uznać za główne, pracownik ma prawo wyboru, z którego stanowiska pobierać będzie uposażenie z dodatkiem wyższym aniżeli 150%.

Art. 3. Wykonanie niniejszego dekretu porucza się Ministrom: Skarbu i Oświaty w porozumieniu z właściwymi ministrami.

Art. 4. Dekret niniejszy wchodzi w życie z dniem ogłoszenia z mocą obowiązującą od dnia 1 września 1946 r. Jednocześnie traci moc ustawa z dnia 3 stycznia 1946 r. o dodatku naukowym do uposażenia (Dz. U. R. P. Nr 3, poz. 22).

Prezydent Krajowej Rady Narodowej

Bolesław Bierut

Prezes Rady Ministrów:

Edward Osóbka - Morawski

w/z Minister Skarbu:

Tadeusz Dietrich

Minister Oświaty:

Czesław Wycech

*(Przedruk z Dz. U. R. P. z dnia 20 listopada 1946 r. Nr 60, poz. 330)

246

DEKRET

z dnia 31 października 1946 r.

o upoważnieniu przedsiębiorstwa „Polskie Koleje Państwowe" do zaciągnięcia kredytu zagranicznego.

Na podstawie ustawy z dnia 3 stycznia 1945 r. o trybie wydawania dekretów z mocą ustawy (Dz. U. R. P. Nr 1, poz. 1) — Rada Ministrów postanawia, a Prezydium Krajowej Rady Narodowej zatwierdza, co następuje:

Art. 1. Upoważnia się przedsiębiorstwo „Polskie Koleje Państwowe" do zaciągnięcia od firmy Almanna Svenska Elektriska Aktiebolaget „Asea" w Vesteras kredytu towarowego w taborze i urządzeniach dla elektryfikacji kolejowego węzła warszawskiego do wysokości 65.000.000 koron szwedzkich.

Warunki zaciągnięcia i spłaty kredytu towarowego przewidzianego w ustępie poprzedzającym ustali Minister Komunikacji w porozumieniu z Ministrami: Skarbu oraz Żeglugi i Handlu Zagranicznego.

Art. 2. Upoważnia się Ministra Komunikacji do wyrażenia zgody w imieniu przedsiębiorstwa „Polskie Koleje Państwowe" na poddanie rozstrzygnięciu sądu polubownego wszelkich sporów tegoż przedsiębiorstwa z firmą Almanna Svenska Elektriska Aktiebolaget „Asea" w Vesteras z tytułu umowy w sprawie kredytu, przewidzianego w art. 1, na warunkach ustalonych przez Ministra Komunikacji.

Art. 3. Umowa przewidziana w art. 2 oraz wszelkie wydane na jej podstawie dokumenty wolne będą od podatków i opłat publicznych.

Art. 4. Wykonanie dekretu niniejszego porucza się Ministrom: Komunikacji, Skarbu oraz Żeglugi i Handlu Zagranicznego.

Art. 5. Dekret niniejszy wchodzi w życie z dniem ogłoszenia z mocą obowiązującą od dnia 1 października 1946 r.

Prezydent Krajowej Rady Narodowej:

Bolesław Bierut

Prezes Rady Ministrów:
Edward Osóbka - Morawski
w/z Minister Komunikacji:
Zygmunt Balicki
w/z Minister Skarbu:
Tadeusz Dietrich

w/z Minister Żeglugi i Handlu Zagranicznego
Ludwik Grosfeld

(Przedruk z Dz. U. R. P. z dnia 20 listopada 1946 r. Nr 60, poz. 332).

247

DEKRET

z dnia 13 listopada 1946 r.

o daninie narodowej na zagospodarowanie Ziem Odzyskanych

Na podstawie ustawy z dnia 3 stycznia 1945 r. o trybie wydawania dekretów z mocą ustawy (Dz. U. R. P. Nr 1. poz. 1) — Rada Ministrów postanawia, a Prezydium Krajowej Rady Narodowej zatwierdza, co następuje:

Art. 1. Celem przyspieszenia zagospodarowania Ziem Odzyskanych i ekonomicznego zjednoczenia ich z Macierzą wprowadza się daninę narodową jako jednorazowe powszechne świadczenie majątkowe.

Art. 2. Wpływy z daniny narodowej przeznaczone są wyłącznie na zagospodarowanie Ziem Odzyskanych.

Art. 3. Daninie narodowej podlegają:

1) podatnicy podatku gruntowego,

2) podatnicy podatku od nieruchomości,

3) podatnicy podatku obrotowego,

4) osoby pobierające wynagrodzenia za pracę,

5) wszystkie inne osoby fizyczne osiągające przychody ze źródeł wymienionych w art. 8 ust. (2) pkt 5), 6) i 7) dekretu z dnia 8 stycznia 1946 r. o podatku dochodowym (Dz. U. R. P. Nr 2, poz. 14).

Art. 4. Nie podlegają daninie narodowej:

1) z podatników podatku gruntowego:

a) Skarb Państwa,

b) związki samorządu terytorialnego,

2) z osób pobierających wynagrodzenie za pracę: osoby, których wynagrodzenia wolne są od podatku od wynagrodzeń na zasadzie art. 4 i 6 dekretu z dnia 18 sierpnia 1945 r. o podatku od wynagrodzeń (Dz. U. R. P. Nr 38, poz. 220) z późniejszą zmianą (Dz. U. R. P. z 1946 r. Nr 29, poz. 187);

3) z osób wymienionych w art. 3 pkt 5):

a) otrzymujący zaopatrzenie wdowie, sieroce i zaopatrzenia innych osób pozostałych,

b) zwolnieni od podatku dochodowego na podstawie art. 6 pkt 5) dekretu z dnia 8 stycznia 1946 r. o podatku dochodowym (Dz. U. R. P. Nr 2, poz. 14).

Art. 5. Od osób nie podlegających daninie przyjmowane będą wpłaty dobrowolne.

Art. 6. § 1. Wysokość daniny dla podatników podatku gruntowego (art. 3 ust. 1) wynosi od każdego hektara obszaru gospodarstwa rolnego:

a) 150 zł od ha przy obszarze gospod. roln. do 2 ha
b) 200 zł „ „ „ „ „ ponad 2 do 5 ha
c) 250 zł „ „ „ „ „ „ 5 „ 10 „
d) 300 zł „ „ „ „ „ „ 10 „ 20 „
e) 400 zł „ „ „ „ „ „ 20 „ 30 „
f) 500 zł „ „ „ „ „ „ 30 ha.

§ 2. 1. Do obszaru gospodarstwa rolnego nie zalicza się gruntów zwolnionych od podatku gruntowego na podstawie art. 9 dekretu z dnia 20 marca 1946 r. o podatkach komunalnych (Dz. U. R. P. Nr 19, poz. 128).

2. Na terenie Ziem Odzyskanych do obszaru gospodarstwa rolnego nie zalicza się gruntów, które w roku 1946 nie były uprawiane.

§ 3. Stawki daniny, ustalone w § 1, podwyższa się o 100% dla podatników prowadzących w promieniu 15 km od miast, liczących powyżej 50.000 mieszkańców, specjalne działy gospodarstwa rolnego w rozumieniu art. 7 pkt 9) dekretu o podatkach komunalnych

Art. 7. Podatnicy podatku od nieruchomości (art. 3 pkt 2) opłacają daninę w wysokości odpowiadającej kwocie należnego podatku od nieruchomości na rok podatkowy 1946.

Art. 8. § 1. Wysokość daniny dla podatników podatku obrotowego na zasadach ogólnych wynosi czterokrotną sumę należnych zaliczek na podatek obrotowy za miesiące: lipiec, sierpień i wrzesień 1946 r.

§ 2. W razie powstania obowiązku podatkowego w okresie po 1 lipca 1946 r. bądź w razie przerwy w wykonywaniu świadczeń rzeczy lub usług we wszystkich lub w jednym z wymienionych miesięcy, za podstawę wymiaru przyjmuje się sześciokrotną sumę należnej zaliczki na podatek obrotowy za miesiąc następny po miesiącu, w którym powstał obowiązek podatkowy lub wznowiono wykonywanie świadczeń rzeczy lub usług.

§ 3. Za sumę należnych zaliczek uważa się sumę zaliczek, przypadających od faktycznie osiągniętego obrotu, ustalonego przez władze skarbowe.

Art. 9. Wysokość daniny dla podatników podatku obrotowego w formie ryczałtu wynosi od 5.000 zł do 25.000 zł w zależności od rozmiarów wykonywanych świadczeń rzeczy lub usług.

Art. 10. § 1. Osoby pobierające wynagrodzenie za pracę (art. 3 pkt 4) opłacają daninę od wynagrodzeń wypłacanych za miesiące grudzień 1946 r. oraz styczeń i luty 1947 r. w wysokości:

a)	do 3.000 zł miesięcznie	po	1/2%
b)	ponad 3.000 zł — 6.000 zł miesięcznie	po	1%
c)	„ 6.000 zł — 12.000 zł	„ „	3%
d)	„ 12.000 zł — 20.000 zł	„ „	5%
e)	„ 20.000 zł — 50.000 zł	„ „	8%
f)	„ 50.000		15%

§ 2. Za wynagrodzenie uważa się wynagrodzenie w rozumieniu art. 2 dekretu z dnia 18 sierpnia 1945 r. o podatku od wynagrodzeń z wyłączeniem wynagrodzeń zwolnionych od podatku na mocy art. 5 ust. (1) pkt 1) — 18) i ust. (2) tego dekretu oraz wynagrodzeń nieperiodycznych (jednorazowych).

Art. 11. § 1. Dla osób wymienionych w art. 3 pkt 5) wysokość daniny ustala się w kwocie odpowiadającej od 10% do 30% dochodu osiągniętego w okresie od stycznia do października 1946 r.

§ 2. Dochód tych osób ustala się w braku danych na podstawie znamion zewnętrznych, świadczących o stanie majątkowym i o rzeczywistym dochodzie, w szczególności o wydatkach domowych i osobistych tych osób oraz o ich ogólnym położeniu ekonomicznym.

Art. 12. Osoby, które podlegają daninie równocześnie z dwóch lub więcej tytułów przewidzianych w art. 6—11, obowiązane są do uiszczenia daniny oddzielnie z każdego tytułu.

Art. 13. Daninę w wysokości 80% stawek określonych w art. 8 opłacają podatnicy podatku obrotowego, którym zaliczki na podatek obrotowy, będące podstawą wysokości daniny, władze skarbowe ustaliły na podstawie ksiąg handlowych.

Art. 14. Wysokość daniny przypadającej od podatników podatku gruntowego (art. 3 pkt 1) będzie obniżona aż do całkowitego zwolnienia w przypadku, gdy gospodarstwo rolne uległo zniszczeniu na skutek działań wojennych lub innych przyczyn, wywołanych siłą wyższą w stopniu ponad 50%.

Art. 15. § 1. Ulga w granicach do 50% może być przyznana podatnikom podatku gruntowego (art. 3 pkt 1), którzy posiadają gospodarstwa rolne:

1) utworzone w związku z przebudową ustroju rolnego na mocy dekretu z dnia 6 września 1944 r. o przeprowadzeniu reformy rolnej (Dz. U. R. P. z 1945 r. Nr 3, poz. 13);

2) pozostałe po osobach przesiedlających się do Związku Socjalistycznych Republik Rad objęte w posiadanie w roku 1946 w stanie zniszczonym;

3) na Ziemiach Odzyskanych — objęte w roku 1946 w stanie zniszczonym;

4) dotknięte w roku 1946 klęskami żywiołowymi, jeżeli wyrządzona strata przekracza 25% szacunkowego przychodu z tych gospodarstw.

§ 2. Gospodarstwa, które w związku z przebudową ustroju rolnego zostały upełnorolnione, mogą korzystać z ulgi, przewidzianej w § 1 pkt 1), tylko w stosunku do gruntów, o które zostały powiększone. Za podstawową stawkę z art. 6 § 1 przyjmuje się stawkę wynikającą z łącznego obszaru upełnorolnionego gospodarstwa.

Art. 16. Ulga w granicach do 25% może być przyznana podatnikowi podatku gruntowego (art. 3 pkt 1) nie posiadającemu konia ani krowy, a w przypadku, gdy obszar gospodarstwa rolnego przekracza 10 ha — posiadającemu nie więcej, niż jednego konia lub jedną krowę.

Art. 17. W wyjątkowych gospodarczo uzasadnionych przypadkach wysokość daniny, przypada-

jąca od osób wymienionych w art. 3 pkt 1), 2) i 3), może być obniżona w granicach do 20%.

Art. 18. § 1. Przyznanie ulg z art. 14 lub 15 wyłącza równoczesne zastosowanie ulgi z art. 16 i 17.

§ 2. Ulga z art. 17 może być stosowana równocześnie z ulgą z art. 13 lub 16.

§ 3. Przy równoczesnym stosowaniu ulg z dwu tytułów kwotę następnej ulgi oblicza się w procencie od sumy pozostałej po odjęciu kwoty ulgi poprzednio zastosowanej.

§ 4. Ulgi z art. 17 nie stosuje się do przedsiębiorstw państwowych i samorządowych oraz pozostających pod zarządem państwowym lub samorządowym tudzież do przypadków przewidzianych w art. 37 § 2.

Art. 19. § 1. Wysokość daniny, obliczona na zasadzie art. 6—9, może być podwyższona do 50%.

§ 2. Przepisu § 1 nie stosuje się w przypadkach przyznania ulg z art. 13—17, a także w stosunku do przedsiębiorstw państwowych, samorządowych oraz pozostających pod zarządem państwowym lub samorządowym i do spółdzielni.

§ 3. Przepisu § 1 nie stosuje się również w przypadku przewidzianym w art. 37 § 2.

Art. 20. § 1. Władzami wymiarowymi dla osób wymienionych w art. 3 pkt 1), 2), 3) i 5) są komisje obywatelskie daniny narodowej.

§ 2. Dla osób wymienionych w art. 3 pkt 4) obliczenia i poboru daniny dokonywują pracodawcy w trybie i terminach, przewidzianych dla obliczania i potrącania podatku od wynagrodzeń.

Art. 21. § 1. Komisjami obywatelskimi daniny narodowej są:

1) gminne komisje obywatelskie daniny narodowej,

2) dzielnicowe komisje obywatelskie daniny narodowej,

3) miejskie komisje obywatelskie daniny narodowej,

4) powiatowe komisje obywatelskie daniny narodowej,

5) wojewódzkie komisje obywatelskie daniny narodowej,

6) komisja obywatelska daniny narodowej miasta Łodzi,

7) komisja obywatelska daniny narodowej m. st. Warszawy,

8) główna komisja obywatelska daniny narodowej.

§ 2. Właściwość miejscowa komisyj wymienionych w § 1 pkt 1) oraz 3)—8) odpowiada właściwości odpowiednich rad narodowych.

§ 3. 1. Dzielnicowe komisje obywatelskie (§ 1 pkt 2) powołuje się w m. st. Warszawie i w Łodzi.

2. W miastach wydzielonych prezydia miejskich rad narodowych mogą w razie potrzeby powołać dzielnicowe komisje obywatelskie.

3. Właściwość miejscowa dzielnicowych komisyj odpowiada właściwości miejscowej urzędów skarbowych.

Art. 22. § 1. Przewodniczącego, zastępców przewodniczącego i członków komisji obywatelskiej daniny narodowej w liczbie od 5 — 20 i tyluż zastępców powołują prezydia właściwych rad narodowych.

§ 2. Prezydia rad narodowych powołują do składu komisyj obywatelskich przedstawicieli wszystkich reprezentowanych na terenie grup społecznych (pracowników przemysłu, rolnictwa, kupiectwa, rzemiosła i wolnych zawodów) w miarę możności spośród członków rady narodowej.

§ 3. Prezydia rad narodowych obowiązane są ponadto powołać do składu komisyj obywatelskich na stanowisko sekretarza przedstawiciela urzędu skarbowego, jeżeli w miejscu urzędowania komisji obywatelskiej znajduje się siedziba takiego urzędu. W pozostałych miejscowościach na stanowiska sekretarzy należy powołać urzędników samorządowych, zatrudnionych przy wymiarze podatków komunalnych.

§ 4. Prezydia wojewódzkich i powiatowych rad narodowych powołują na stanowiska sekretarzy i ich zastępców przedstawicieli władz skarbowych, wyznaczonych przez właściwą izbę skarbową.

§ 5. Czynności wymienione w §§ 1—4 powinny być wykonane w terminie do dnia 30 listopada 1946 r.

§ 6. Udział w komisji obywatelskiej daniny narodowej jest obowiązkiem obywatelskim. Osobie, powołanej na członka komisji, służy prawo zrzeczenia się tego członkowstwa tylko w przypadku niemożności pełnienia obowiązku z powodu choroby lub innych uzasadnionych przyczyn.

§ 7. Członkowie komisji obywatelskiej otrzymują zwrot kosztów podróży i wynagrodzenie za stra-

cony czas według stawek przewidzianych dla członków rady narodowej, której prezydium powołało komisję obywatelską.

Art. 23. § 1. Prezydium Krajowej Rady Narodowej powołuje jednego ze swych członków na przewodniczącego głównej komisji obywatelskiej daniny narodowej oraz trzech zastępców przewodniczącego i odpowiednią ilość członków głównej komisji obywatelskiej daniny narodowej spośród przedstawicieli organizacyj politycznych, społecznych, zawodowych, wyznaniowych, wojska, tudzież osób szczególnie związanych z Ziemiami Odzyskanymi.

§ 2. W skład głównej komisji obywatelskiej daniny narodowej wchodzi ponadto sekretarz generalny (art. 31 § 4).

§ 3. Organem wykonawczym głównej komisji obywatelskiej daniny narodowej jest prezydium w składzie przewodniczącego, trzech zastępców przewodniczącego oraz sekretarza generalnego

§ 4. Prezydium uprawnione jest do przekazywania określonego zakresu swych czynności sekretarzowi generalnemu.

Art. 24. Do zakresu działania gminnych i dzielnicowych komisyj obywatelskich należy:

1) ustalenie wysokości daniny dla płatników wymienionych w art. 3 pkt 1), 2), 3) i 5) na podstawie art. 6—9 oraz art. 11—19;

2) nadzór nad uiszczaniem przez płatników należnej daniny;

3) współdziałanie przy poborze i ściąganiu daniny przez właściwe władze.

Art. 25. Do zakresu działania miejskich komisyj obywatelskich należy:

1) wykonywanie czynności wymienionych w art. 24 pkt 2) i 3);

2) wykonywanie czynności wymienionych w art. 24 pkt 1) w miastach, w których nie powołano dzielnicowych komisyj obywatelskich;

3) rozstrzyganie odwołań w przypadkach, gdy wymiaru daniny dokonały dzielnicowe komisje obywatelskie.

Art. 26. Do zakresu działania powiatowych komisyj obywatelskich należy:

1) rozstrzyganie odwołań od wymiarów, dokonanych przez gminne i miejskie komisje obywatelskie;

2) ogólny nadzór nad działalnością komisyj obywatelskich niższego rzędu i wydawanie im odpowiednich zarządzeń.

Art. 27. Do zakresu działania wojewódzkich komisyj obywatelskich należy:

1) rozstrzyganie odwołań od wymiarów dokonanych przez miejskie komisje obywatelskie w miastach wydzielonych, w których nie powołano dzielnicowych komisyj obywatelskich:

2) wykonywanie czynności wymienionych w art 26 pkt 2).

Art. 28. Do zakresu działania komisji obywatelskiej miasta Łodzi oraz komisji obywatelskiej m. st. Warszawy należy:

1) rozstrzyganie odwołań od wymiarów dokonanych przez dzielnicowe komisje obywatelskie;

2) wykonywanie czynności wymienionych w art. 24 pkt 2) i 3) tudzież w stosunku do dzielnicowych komisyj obywatelskich czynności wymienionych w art. 26 pkt 2).

Art. 29 § 1. Do zakresu działania głównej komisji obywatelskiej należy:

1) rozstrzyganie odwołań od wymiarow daniny przekraczających 2 miliony złotych;

2) wydawanie zarządzeń normujących tryb postępowania komisyj obywatelskich niższego rzędu;

3) ustalenie ogólnych zasad i wytycznych dotyczących akcji wymiarowej i odwoławczej tudzież udziału komisyj obywatelskich w czynnościach przewidzianych w art. 24 pkt 2) i 3).

§ 2. Główna komisja obywatelska daniny narodowej rozpatrując w trybie § 1 pkt 1) odwołania nie jest związana przepisami art. 8 i 11.

Art. 30. § 1. Komisja obywatelska, jako instancja odwoławcza, rozstrzyga sprawy co do istoty rzeczy bez prawa odesłania do ponownego rozpoznania komisji obywatelskiej niższego rzędu.

§ 2. Orzeczenia komisyj obywatelskich wydane w instancji odwoławczej są ostateczne.

Art. 31. § 1. Rada Ministrów powołuje Pełnomocnika Rządu do spraw daniny narodowej.

§ 2. Do zakresu działania Pełnomocnika Rządu należy:

1) wydawanie zarządzeń mających na celu pociągnięcie do współpracy przy akcji wymiarowej

daniny narodowej wszystkich organów administracji państwowej i samorządowej;

2) dopilnowanie poboru i ściągnięcia daniny wymierzonej przez komisje obywatelskie.

§ 3. Pełnomocnik Rządu może przekazywać uprawnienia, o których mowa w § 2, powołanym przez siebie delegatom wojewódzkim Pełnomocnika Rządu do spraw daniny narodowej.

§ 4. Pełnomocnik Rządu jest równocześnie sekretarzem generalnym głównej komisji obywatelskiej daniny narodowej.

§ 5. Pełnomocnik Rządu do spraw daniny narodowej podlega Ministrowi Skarbu.

Art. 32. § 1. Danina płatna jest najpóźniej do dnia 15 stycznia 1947 r. W przypadku, gdy doręczenie zawiadomienia o wymiarze daniny nastąpiło po tym terminie, danina płatna jest w ciągu 7 dni po doręczeniu.

§ 2. Danina potrącona przez pracodawców płatna jest w ciągu 7 dni od daty dokonania potrącenia.

Art. 33. Zawiadomienia o wymiarze daniny, dokonanym przez komisje obywatelskie, sporządzają i doręczają osobom wymienionym w art. 3 pkt 1) i 2) zarządy gmin wiejskich lub miejskich, osobom zaś wymienionym w art. 3 pkt 3) i 5) właściwe urzędy skarbowe (urzędy rewizyjne).

Art. 34. Osoby wymienione w art. 3 pkt 1) i 2) wpłacają daninę do kas właściwych zarządów gmin wiejskich lub miejskich, pozostałe zaś osoby do kasy właściwego urzędu skarbowego (urzędu rewizyjnego).

Art. 35. § 1. Zarządy gmin wiejskich i miejskich obowiązane są przekazywać codziennie sumy wpłacone tytułem daniny do kasy właściwego urzędu skarbowego.

§ 2. Nieprzekazanie w terminie sumy wpływów uważa się za zaległość zarządów gmin wiejskich lub miejskich, która podlega ściągnięciu w trybie egzekucji administracyjnej.

Art. 36. § 1. Do postępowania w sprawach daniny stosuje się odpowiednio przepisy dekretów z dnia 16 maja 1946 r. o zobowiązaniach podatkowych (Dz. U. R. P. Nr 27, poz. 173) i o postępowaniu podatkowym (Dz. U. R. P. Nr 27, poz. 174), jeżeli dekret niniejszy nie stanowi inaczej.

§ 2. Do daniny stosuje się przepisy dotyczące podatków rzeczowych.

Art. 37. § 1. Osoby wymienione w art. 3 pkt 1), 2) i 3), które subskrybowały Premiową Pożyczkę Odbudowy Kraju 1946 r. w wysokości odpowiadającej zaleceniom właściwego komitetu obywatelskiego i wpłaciły całą subskrybowaną sumę, otrzymują bonifikatę w wysokości 25% wymierzonej daniny.

§ 2. Osobom wymienionym w art. 3 pkt 1), 2) i 3), które w terminie do dnia 31 grudnia 1946 r. wpłacą 75% daniny przypadającej w myśl przepisów art. 6, 7, 8 i 13, odpisze się tytułem bonifikaty pozostałych 25% należności.

§ 3. Przy zbiegu dwu tytułów do bonifikaty służy prawo do bonifikaty tylko z jednego tytułu.

§ 4. Prawo do bonifikaty nie służy osobom wymienionym w § 1, od których daninę ściągnięto w trybie egzekucji administracyjnej.

§ 5. Odpisu bonifikat, o których mowa w artykule niniejszym, dokonają na wniosek osoby interesowanej władze powołane do poboru daniny (art. 34).

§ 6. W przypadku, gdy wymiaru daniny dokonano przy zastosowaniu ulgi z art. 17 lub podwyżki z art. 19, a podatnik skorzystał z bonifikaty przysługującej na podstawie § 2, władza powołana do poboru daniny dokona przypisu lub na wniosek zainteresowanego odpisu wynikłej w ten sposób różnicy w daninie.

Art. 38. § 1. Nie uiszczona w terminie danina jest zaległością i podlega przymusowemu ściągnięciu w trybie egzekucji administracyjnej wraz z należnościami ubocznymi.

§ 2. Władzami egzekucyjnymi są w odniesieniu do należności wymienionych w art. 6 i 7 — właściwe zarządy gmin wiejskich i miejskich, które działają pod nadzorem władz skarbowych, a w odniesieniu do należności wymienionych w art. 8, 9, 10 i 11 — właściwe urzędy skarbowe.

Art. 39. Właściwe władze kwaterunkowe uprawnione są na wniosek właściwej władzy skarbowej do cofnięcia uchylającym się od uiszczenia daniny przydziałów lokali handlowych, przemysłowych i mieszkalnych, przyznanych na podstawie dekretu z dnia 21 grudnia 1945 r. o publicznej gospodarce lokalami i kontroli najmu (Dz. U. R. P. z 1946 r. Nr 4, poz. 27).

Art. 40. Uchylającym się od uiszczenia daniny mogą być nadto na wniosek właściwej władzy skarbowej cofnięte koncesje na prowadzenie przedsiębiorstwa lub wykonywanie zawodu, jeżeli z

mocy przepisów ustaw szczególnych do prowadzenia przedsiębiorstwa lub wykonywania zawodu wymagane jest posiadanie takich koncesyj.

Art. 41. Uchylanie się od uiszczenia daniny uznane prze zwłaściwą władzę skarbową za złośliwe, jak również niewpłacenie przez pracodawcę do kasy urzędu skarbowego sum potrąconych od pracowników tytułem daniny stanowi szkodnictwo gospodarcze w rozumieniu dekretu z dnia 16 listopada 1945 r. (Dz. U. R. P. Nr 53, poz. 302) w brzmieniu ustalonym dekretem z dnia 14 maja 1946 r. (Dz. U. R. P. Nr 23, poz. 149).

Art. 42. § 1. Niepotrącenie przez pracodawcę daniny lub potrącenie w kwocie niższej od należnej podlega karze przewidzianej przez obowiązujące przepisy karne za niepotrącenie lub potrącenie w niewłaściwej wysokości podatku od wynagrodzeń.

§ 2. W przypadku, o którym mowa w § 1, urzędy skarbowe stosują odpowiednio w postępowaniu karnym przepisy obowiązujące w przypadkach niepotrącenia we właściwej wysokości podatku od wynagrodzeń.

Art. 43. § 1. Osoby uchylające się od wykonywania obowiązków członka komisji obywatelskiej daniny narodowej podlegają grzywnie w wysokości od 5.000 do 30.000 zł.

§ 2. Karę przewidzianą w § 1 wymierzają władze administracji ogólnej na wniosek komisji obywatelskiej.

Art. 44. Postępowanie w sprawach daniny narodowej wolne jest od opłat stemplowych.

Art. 45. Minister Skarbu ogłaszać będzie okresowe sprawozdania o sposobie zużycia wpływów z daniny narodowej.

Art. 46. Wykonanie niniejszego dekretu porucza się Prezesowi Rady Ministrów oraz innym ministrom we właściwym każdemu z nich zakresie działania.

Art. 47. Dekret niniejszy wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

Prezydent Krajowej Rady Narodowej:

Bolesław Bierut

Prezes Rady Ministrów:

Edward Osóbka - Morawski

w/z Minister Obrony Narodowej:

Marian Spychalski

Minister Administracji Publicznej:

Władysław Kiernik

Minister Bezpieczeństwa Publicznego

Stanisław Radkiewicz

w/z Minister Spraw Zagranicznych:

Zygmunt Modzelewski

Minister Skarbu:

Konstanty Dąbrowski

w/z Minister Sprawiedliwości:

Leon Chajn

w/z Minister Oświaty:

Stanisław Trojanowski

Minister Kultury i Sztuki:

Władysław Kowalski

Minister Rolnictwa i Reform Rolnych:

Stanisław Mikołajczyk

Minister Leśnictwa:

Stanisław Tkaczow

Minister Przemysłu:

Hilary Minc

Minister Aprowizacji i Handlu

Jerzy Sztachelski

w/z Minister Żeglugi i Handlu Zagranicznego

Kazimierz Petrusewicz

w/z Minister Odbudowy:

Juliusz Żakowski

Minister Komunikacji:

Jan Rabanowski

w/z Minister Pracy i Opieki Społecznej:

Edmund Giebartowski

Minister Zdrowia:

Franciszek Litwin

Minister Poczt i Telegrafów:

Józef Putek

w/z Minister Informacji i Propagandy:

Feliks Widy - Wirski

w/z Minister Ziem Odzyskanych:

Władysław Czajkowski

(Przedruk z Dz. U. R. P. z dnia 21 listopada 1946 r. Nr 61, poz. 341).

248

ROZPORZĄDZENIE RADY MINISTRÓW

z dnia 17 października 1946 r.

o zmianie granic powiatów włoszczowskiego i jędrzejowskiego w województwie kieleckim.

Na podstawie art. 1 i 2 ustawy z dnia 7 lipca 1921 r. w przedmiocie dokonywania zmian granic powiatów (Dz. U. R. P. Nr 64, poz. 400), zmienionej rozporządzeniem Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 22 marca 1928 r. (Dz. U. R. P. Nr 38, poz. 376), zarządza się, co następuje:

§ 1. Z powiatu włoszczowskiego w województwie kieleckim wyłącza się gminę wiejską Słupia i włącza się ją do powiatu jędrzejowskiego w tymże województwie.

§ 2. Wykonanie niniejszego rozporządzenia porucza się Ministrowi Administracji Publicznej.

§ 3. Rozporządzenie niniejsze wchodzi w życie z dniem 1 stycznia 1947 r.

Prezes Rady Ministrów:

Edward Osóbka - Morawski

Minister Administracji Publicznej:

Władysław Kiernik

(Przedruk z Dz. U. R. P. z dnia 20 listopada 1946 r. Nr 60, poz. 334).

249

ROZPORZĄDZENIE MINISTRA SKARBU

z dnia 23 października 1946 r.

wydane w porozumieniu z Ministrem Przemysłu o poborze scalonego podatku obrotowego od sprzedaży benzyny motorowej.

Na podstawie art. 21 dekretu z dnia 21 grudnia 1945 r. o podatku obrotowym (Dz. U. R. P. z 1946 r. Nr 3, poz. 23) zgodnie z uchwałą Rady Ministrów z dnia 3 października 1946 r.w sprawie wysokości stawki scalonego podatku obrotowego od sprzedaży benzyny motorowej, zarządza się, co następuje.

§ 1. Wprowadza się pobór scalonego podatku obrotowego od sprzedaży benzyny motorowej zarówno nabytej (importowanej), jak i wyprodukowanej przez zakłady, zjednoczenia i przedsiębiorstwa, objęte Centralnym Zarządem Przemysłu Paliw Płynnych Ministerstwa Przemysłu.

§ 2. Do opłacania scalonego podatku obrotowego od sprzedaży benzyny motorowej obowiązana jest Centrala Produktów Naftowych.

§ 3. 1. Scalony podatek obrotowy wynosi 10% podstawy opodatkowania.

2. Podstawę opodatkowania stanowi obrót w rozumieniu art. 15 ust. 2 dekretu z dnia 21 grudnia 1945 r. o podatku obrotowym (Dz. U. R. P. z 1946 r. Nr 3, poz. 23), osiągnięty przez Centralę Produktów Naftowych ze sprzedaży benzyny motorowej.

§ 4. 1. Scalony podatek obrotowy obejmuje wszystkie fazy obrotów benzyną motorową dokonanych przez zakłady, zjednoczenia i przedsiębiorstwa objęte Centralnym Zarządem Przemysłu Paliw Płynnych Ministerstwa Przemysłu niezależnie od tego, czy mają one odrębną osobowość prawną.

2. Nie pobiera się oddzielnie podatku obrotowego od tych obrotów benzyną motorową, od których został pobrany scalony podatek obrotowy. Przepis ten nie uchybia obowiązkowi nabycia kart rejestracyjnych, określonemu w dekrecie z dnia 21 grudnia 1945 r. o podatku obrotowym (Dz. U. R. P. z 1946 r. Nr 3, poz. 23).

§ 5. 1. Centrala Produktów Naftowych wpłaca scalony podatek obrotowy do terytorialnie właściwego dla niej urzędu rewizyjnego w sposób i w terminach, przewidzianych w dekrecie z dnia 21 grudnia 1945 r. o podatku obrotowym (Dz. U. R. P. z 1946 r. Nr 3, poz. 23) oraz w dekrecie z dnia 16 maja 1946 r. o postępowaniu podatkowym (Dz. U. R. P. Nr 27, poz. 174).

2. Centrala Produktów Naftowych obowiązana jest do wpłacania zaliczek na podatek obrotowy, określony w rozporządzeniu Ministra Skarbu z dnia 20 stycznia 1946 r. w sprawie obowiązku wpłacania zaliczek na podatek obrotowy (Dz. U. R. P. Nr 5, poz. 51), z zastosowaniem stawki scalonego podatku, ustalonej w § 3 ust. 1 niniejszego rozporządzenia.

§ 6. Od obrotów, osiągniętych przez zakłady, zjednoczenia i przedsiębiorstwa, objęte Centralnym Zarządem Przemysłu Paliw Płynnych Ministerstwa Przemysłu, ze sprzedaży benzyny motorowej w czasie do dnia wejścia w życie niniejszego rozporządzenia, będzie pobrany podatek obrotowy na zasadach ogólnych.

§ 7. Urząd rewizyjny, o którym mowa w § 5 ust. 1, uprawniony jest do kontroli nad prawidłowością obliczania oraz nad terminowym wpłacaniem scalonego podatku obrotowego, przypadającego w myśl przepisów niniejszego rozporządzenia.

§ 8. Rozporządzenie niniejsze wchodzi w życie z dniem ogłoszenia z mocą obowiązującą od dnia 1 października 1946 r.

w/z Minister Skarbu:

Tadeusz Dietrich

Minister Przemysłu:

Hilary Minc

(Przedruk z Dz. U. R. P. z dnia 17 listopada 1946 r. Nr 59, poz. 326).

250

OKÓLNIK MINISTERSTWA SKARBU

z dnia 9 listopada 1946 r. L. D. V. 2-4/189/46 (Nr 513)

w sprawie przymusowego ściągania składek na rzecz Powszechnego Zakładu Ubezpieczeń Wzajemnych

Do

Izb Skarbowych i Urzędów Skarbowych.

Doszło do wiadomości Ministerstwa Skarbu, że niektóre urzędy skarbowe zbyt opieszale egzekwują składki na rzecz Powszechnego Zakładu Ubezpieczeń Wzajemnych, bądź też odmawiają wogóle realizacji wniosków egzekucyjnych powiatowych inspektorów P. Z. U. W.

W związku z tym Ministerstwo Skarbu zwraca uwagę, że w myśl § 1 P. E. — egzekucję wszelkiego rodzaju świadczeń pieniężnych, które mogą być ściągane w trybie administracyjnym przeprowadzają urzędy skarbowe, o ile rozporządzenia Rady Ministrów nie stanowią inaczej. Z uwagi na to, że rozporządzenie Rady Ministrów z dnia 25.VI.1932 r. o wyłączeniu niektórych świadczeń pieniężnych spod egzekucji urzędów skarbowych (Dz. U. R. P. Nr 62, poz. 581) z późniejszymi zmianami, wprowadzonymi rozporządzeniami Rady Ministrów z dnia 15.V.1937 r. (Dz. U. R. P. Nr 43, poz. 341) i z dnia 12.IX.1945 r. (Dz. U. R. P. Nr 43, poz. 241) nie obejmuje składek na rzecz P. Z. U. W., przeto do egzekucyjnego ściągania tych składek właściwymi są *wyłącznie urzędy skarbowe*.

Wobec powyższego Ministerstwo Skarbu poleca, aby wnioski egzekucyjne P. Z. U. W. o ściągnięcie składek były przydzielane do wykonania możliwie bezpośrednio po otrzymaniu, oraz aby składki te były ściągane bezzwłocznie na równi z zaległościami podatkowymi.

Dyrektor Departamentu:

St. Kołakowski

251

OKÓLNIK MINISTERSTWA SKARBU

z dnia 8 listopada 1946 r. L. D. VI. 12953/3/46 (Nr 510)
w sprawie produkcji piwa o zawartości poniżej 7% ekstraktu.

Do

wszystkich izb skarbowych, urzędów akcyzowych oraz rejonów kontroli akcyzowej.

Na wniosek Centralnego Zarządu Państwowego Przemysłu Fermentacyjnego, podległego Ministerstwu Aprowizacji i Handlu, z dnia 28 października b. r. L. dz. 12 zaop. 42/46, Ministerstwo Skarbu przedłuża ważność zezwolenia z dnia 22 maja 1946 r. D. VI. 5280/4/46, na wyrób piwa o zawartości poniżej 7% ekstraktu w brzeczce podstawowej do dnia 31 października 1947 r.

Za Ministra Skarbu

Podsekretarz Stanu

Prof. Dr Leon Kurowski

DZIAŁ NIEURZĘDOWY

Z MINISTERSTWA SKARBU

KOMUNIKAT

o kradzieży kwitariusza kasowego

Ministerstwo Skarbu zawiadamia, że w okręgu Izby Skarbowej w Krakowie, poborcy skarbowemu Urzędu Skarbowego w Wadowicach skradziono kwitariusz kasowy Serii A od Nr 242268 do Nr 242280.

Skradziony kwitariusz niniejszym unieważnia się.

KOMUNIKAT

o kradzieży pieczęci urzędowej.

Ministerstwo Skarbu powiadamia, że w okręgu Inspektoratu Ochrony Skarbowej w Łodzi skradziona została pieczęć urzędowa do laku z napisem w otoku: „Bryg. Ochrony Skarbowej w Łowiczu“ oraz numerem rozpoznawczym 6752.

Skradzioną pieczęć niniejszym unieważnia się.

KOMUNIKAT

o zaginięciu pokwitowań kasowych.

Ministerstwo Skarbu powiadamia, że w Urzędzie Skarbowym w Grudziądzu ujawniono brak 5 (pięciu) pokwitowań kasowych dziennika specjalnego wzór Nr 1 wraz z odbitkami od Nr 280534*a* do Nr 280534*d* oraz trzeciej odbitki (dziennik) od Nr 280533*a* do Nr 280533*d*.

Zagubione pokwitowania kasowe niniejszym unieważnia się.

KOMUNIKAT

o zaginięciu pieczęci urzędowej.

Ministerstwo Skarbu powiadamia, że w okręgu Inspektoratu Ochrony Skarbowej w Szczecinie zaginęła pieczęć urzędowa do laku z napisem w otoku: „Ochrona Skarbowa 316“.

Zagubioną pieczęć niniejszym unieważnia się.

KOMUNIKAT

o zaginięciu pieczęci urzędowej.

Ministerstwo Skarbu powiadamia, że w okręgu Izby Skarbowej w Szczecinie zaginęła pieczęć urzędowa do tuszu z napisem w otoku: „Kontrola Skarbowa 600".

Zagubioną pieczęć niniejszym unieważnia się.

KOMUNIKAT

o zagubieniu bloczka pokwitowań kasowych

Ministerstwo Skarbu podaje do wiadomości, że w okręgu Izby Skarbowej w Kielcach, poborca Urzędu Skarbowego w Opatowie zgubił bloczek pokwitowań na podatek zryczałtowany, oznaczony Nr Nr 63251 — 63300, z którego od Nr Nr 63289 — 63300 włącznie, opieczętowane pieczęcią Urzędu, nie zostały wykorzystane.

Zagubiony bloczek pokwitowań unieważnia się

KOMUNIKAT

w sprawie prenumeraty Dziennika Urzędowego Ministerstwa Skarbu

Od 1-go stycznia 1947 r. prenumerata Dziennika Urzędowego Ministerstwa Skarbu wynosić będzie: rocznie 800 zł; półrocznie 450 zł; kwartalnie 250 zł; miesięcznie 100 zł.

Prenumeratę przyjmuje się na okresy od miesiąca następnego po dokonaniu wpłaty, jednak na okres nie dłuższy niż do końca 1947 r. Należność za numery Dziennika Urzędowego Ministerstwa Skarbu z okresu przed wpłaceniem prenumeraty będzie pobierana według cen sprzedażnych poszczególnych numerów.

Prenumeratę należy wpłacać na konto czekowe Administracji Dziennika Urzędowego Ministerstwa Skarbu w P. K. O. Nr I-4428, podając cel wpłaty, nazwę instytucji względnie nazwisko i imię wpłacającego, adres oraz okres, którego wpłata dotyczy. Wysyłkę egzemplarzy dokonuje się po otrzymaniu wpłaty.

Cena ogłoszeń za 1 milimetr szerokości 1 szpalty wynosi zł 40.

Cena numeru niniejszego zł. 18.— **Prenumerata miesięczna zł. 30.—**

Redakcja i Administracja „Dziennika Urzędowego Ministerstwa Skarbu", Warszawa, ul. Wileńska 2/4.

Prenumeratę należy wpłacać na konto czekowe Ministerstwa Skarbu w P.K.O. Nr. 2.000, podając: cel wpłaty (prenumerata Dziennika Urzędowego Min. Skarbu), nazwę instytucji wpłacającej względnie nazwisko i imię wpłacającego, adres oraz miesiąc, którego wpłata dotyczy. Wysyłkę egzemplarzy dokonuje się po otrzymaniu wpłaty.
Ogłoszenia: za 1 milimetr szerokości 1 szpalty zł 6.—

Druk. „AUTOMA", Warszawa, Wileńska 7